

SPECTACOLE

Victor PARHON

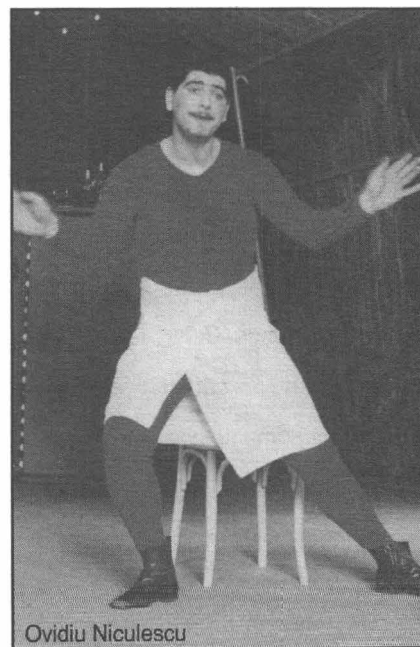
O făturișă oarecare, devenită o prostioară incoerentă

Dă dămurt, mai dă dămurt, pe când Dario Fo nu era încă laureat al Premiului Nobel (fapt petrecut în 1998), parodica sa piesă *Avea două pistoale cu ochi albi și negri*, tradusă evident de Angela Ioan (cea atât de apropiată familiei Dario Fo—Franca Rame), s-a jucat la Teatrul de Comedie, în regia lui Grigore Gonța și scenografia lui Ion Popescu Udriște. Era înainte de '89, mai exact prin mai '85, în timpul directoratului lui Silviu Stănculescu și, de bine—de rău, pe vremea aceea, o piesă trăsniță, chiar dacă fără prea multă valoare artistică, reprezenta oricum o breșă în sistem, era automat „creditată” de public și de critică și jucată cu plăcere de actori, oricând gata „să se joace”, nu numai să joace încruntăturile tematice ale momentului. Din câte mi-aduc aminte, asta și făcea hazul spectacolului de odinioară, nu foarte mare nici pe vremea aceea, dar, oricum, reușind să treacă rampa. Ceea ce nu se mai

întâmplă acum, aceeași echipă de realizatori, regizorul Grigore Gonța și scenograful Ion Popescu Udriște aducând pe scena Teatrului „Odeon” nu un spectacol nou sau măcar un *remake* acceptabil, ci o leșinătură de grimase comice, la care nu râde și nu aplaudă nimeni, oricât de stăruior s-ar adresa actorii publicului, în chiar acest sens! Mai grav e că nu se mai înțelege absolut nimic: nici din ce vrea piesa să spună și nici din ceea ce spun actorii pe scenă, morfolind cuvintele sau țipând în neștire, adică fără să știm nici noi nici ei de ce. Rareori am văzut ceva mai penibil, și încă nu la Turda sau Reșița, ci în București, în buricul târgului, unde te-ai aștepta ca măcar gradul de *civilizație* teatrală să oblige la evitarea unei astfel de ponosite găunoșenii, oricât de scump va fi fost ea plătită de teatru și oricâtă bunăvoință și bună-credință vor fi pus unii actori în făcăturica asta de piesă, redusă regizoral la o prostioară incoerentă, dar cu inserții muzicale, uneori chiar agreabile.

Dacă din vechea distribuție, de la Teatrul de Comedie, mi-i amintesc și azi pe regretații Mihai Pălădescu, Silviu Stănculescu și Ștefan Tapalagă, pe Aurel Giurumia, Cornel Vulpe, Dim Rucăreanu și Candid Stoica, nu în ultimul rând pe Șerban Ionescu (distribuit

într-un alt rol decât cel pe care-l joacă acum), pline de haz fiind atunci și „fetele”, Virginia Mirea și Gabriela Popescu, în urma spectacolului de azi, de la „Odeon”, simt nevoia să îndepărtiez din memorie, cât mai repede, orice amintire. Tocmai pentru că e vorba, și aici, de o trupă și de oameni realmente talentați. Dacă-i stimezi, te jenezi parcă să le dai și numele, atunci când i-ai văzut în situații care nu le fac deloc cinste. Pentru că „Odeon”-ul, de la un alt catastrofic Dario Fo, *Opera rânjetului*, parodie la *Opera de trei parale* a lui Brecht, piesă jucată prin '90, în regia lui Dragoș Galgoțiu, n-a mai avut parte de așa ceva. Dacă nu-i „priește” Dario Fo, de ce se încăpățânează să-l joace? Nu e clar, măcar acum, că nici lui Dario Fo nu-i „priește” tratamentul de la „Odeon”?

Ovidiu Niculescu